

Arrest

nr. 256 574 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 15 juli 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beroept zich op zijn hoedanigheid van vader van een minderjarig kind met de Belgische nationaliteit. Op 8 december 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2020 werd ingediend door:

Naam: [E.F.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed de aanvraag tot verblijf als vader van een Belgisch kind, ni. [V.N.S.] ([...]).

Artikel 50§2,6° van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken: 6° familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet: a) officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2° lid. kan worden vastgesteld.

In art. 44 van het KB is het volgende opgenomen:

'De familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.'

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschap of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig art. 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Betreffende de afstamming van het kind [V.N.] is er wel degelijk een geboorteakte beschikbaar. De wettelijke vader van het kind is iemand anders. Betrokkene heeft een aantal documenten voorgelegd waaruit blijkt dat hij geprobeerd heeft het kind te erkennen. Mijnheer zijn naam prijkt echter nog steeds niet op de geboorteakte van het kind. De rechtbank oordeelde dat, in het belang van het kind, de wettelijke vader van bij de geboorte van het kind, de wettelijke vader blijft. De wettelijke vader oefent de ouderlijke macht uit en heeft de bewaring over het kind. Betrokkene heeft een zeer beperkt bezoekrecht gekregen. Dit alles ondanks dat onderzoek heeft uitgewezen (DNA-onderzoek) dat betrokkene wel degelijk de biologische vader is van het kind.

Vandaar dat hier moet besloten worden dat de afstamming aan de hand van de voorgelegde documenten niet afdoende werd bewezen. De wettelijke vader is niet betrokkene. Het is enkel de wettelijke vader die verblijfsrecht kan ontlenen aan een minderjarig kind. Het is in deze ook de wettelijke vader die de voornaamste zorgdrager is over het kind. De rechtbank heeft het wel in het belang geacht van het kind dat het de kans zou krijgen zijn biologische vader te leren kennen. Deze beslissing wenst daar allerm minst afbreuk aan te doen. Echter dit is onvoldoende reden om betrokkene verblijfsrecht te kunnen verlenen overeenkomstig art. 40ter. Als niet-wettelijke vader, als niet-voornaamste zorgdrager is art. 40ter niet van toepassing. Niets sluit uit dat betrokkene op andere gronden het verblijfsrecht verwerft en vervolgens gebruik maakt van de bezoeksregeling die hem is toegestaan, zoals bepaald door de rechtbank. Of dat betrokkene, bij gebrek aan verblijfsrecht in België, een verzoek richt aan de rechtbank om een andere bezoeksregeling uit te werken. De rechtbank zal zeker rekening houden met de verblijfssituatie van betrokkene, indien dit een element is in zijn verzoek. De bevoegdheid van de rechtbank is een haalbare bezoeksregeling uit te werken, de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingen-zaken bestaat uit het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht, uiteraard overeenkomstig een in de wet voorziene wettelijke basis."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemde-

lingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Gedaagde motiveert als volgt:

[...]

Dat art. 40ter § 2 2° als volgt luidt:

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Dat vooreerst gedaagde zij vergist wanneer zij stelt dat enkel de “wettelijke” vader diegene is welke een verblijfsrecht kan bekomen. De vermelding in de geboorteakte is een indicatie maar niet heiligmakend.

In casu erkent de rechtbank dat de naam op de geboorteakte niet wordt gewijzigd en de daar vermelde afstamming stand houdt.

Echter de rechtbank duidt ook aan dat het in het belang van het kind is dat het ook zijn biologische vader kent en omgang heeft met dit kind.

Gedaagde vergist zich wanneer zij stelt dat de familierechtbank “enkel” een bezoekenregeling moet uitwerken. Immers de rechtbank is bevoegd om in het belang van het kind allerlei maatregelen uit te werken welke zij nodig acht. Dat de rechtbank in casu gesteld heeft dat het kind de biologische vader moet kunnen zien.

Dat gedaagde zich niet boven de beslissing van de rechtbank kan plaatsen en zelf in haar plaats oordelen op welke manier de belangen van het kind het best gediend worden.

Integendeel deze beslissing is reeds genomen en moet gerespecteerd worden door alle partijen maar ook door de administratie. Immers de beslissingen aangaande kinderen van de familierechtbank zijn van openbare orde.

Wanneer gedaagde meent zich niet te kunnen vinden in die beslissing van de familierechtbank staat het haar vrij tussen te komen in de procedure of zelf een procedure op te starten. Het gaat niet op te schermen met haar bevoegdheid om de beslissingen van rechtbanken te negeren.

Dat derhalve de bestreden beslissing foutief motiveert wanneer zij stelt dat de aanvraag moet worden afgewezen omdat de verwantschap alleen bewezen kan worden door een geboorteakte. Dat de bestreden beslissing ook foutief stelt dat enkel de voornaamste zorgdrager het voordeel van art. 40ter Vreemdelingenwet zou kunnen invoeren. Verzoeker ontwaart nergens een dergelijke regel in art. 40ter Vreemdelingenwet.

Dat gedaagde de jure twee bijkomende voorwaarden oplegt aan verzoeker die niet terug te vinden zijn in art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dat gedaagde op deze wijze art. 40 ter schendt.

Verzoeker verwijst naar vaste rechtspraak van het EVRM waarin wordt bepaald dat er dergelijke situaties in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven enerzijds en de openbare orde anderzijds.

Meer in het bijzonder verwijst verzoeker allereerst naar het arrest Nunez v. Noorwegen waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Dat zonder twijfel wanneer de familierechtbank een beslissing neemt in het kader van een bezoekenregeling waarbij zij expliciet oordeelt dat het in het belang is van het kind dat er persoonlijk contact is tussen het kind en de vader is dit uiteraard een uiting van het algemeen belang, meer nog een algemeen belang van openbare orde.

De motivering in casu schendt zowel het motiveringsbeginsel als ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel en dient derhalve te worden vernietigd. Er wordt geen noemenswaardige billijkheidsafweging gemaakt.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de aangevochten beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan deze beslissing ten grondslag liggen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.4. Verzoeker vroeg de gezinshereniging als ouder van een minderjarig Belgisch kind en dit op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

[...]

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

In deze wetsbepaling kunnen geen andere voorwaarden worden gelezen dan het neerleggen van een bewijs van identiteit en van ouderschap van een Belgisch minderjarig kind en van het vervoegen of vergezellen van dit kind.

2.5. Uit de relevante parlementaire werken blijkt dat de wetgever met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet specifiek gevolg heeft gegeven aan de rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ), met name het arrest Ruiz Zambrano, waarin een uitlegging wordt gegeven over de toepassing van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) (*Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 53-443/17, 18 en 20). In de zaak Zambrano (HvJ 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09) oordeelde het HvJ dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, aangezien dergelijke beslissing de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegt doordat zij zouden worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof legt in zijn arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 ook de link met de voormelde rechtspraak van het HvJ, door te stellen als volgt: *“Door in artikel 40ter van de wet van 15*

december 1980 de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder haar aan bijkomende voorwaarden te onderwerpen, houdt de wetgever, overeenkomstig de recente rechtspraak van het Hof van Justitie, rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punten 43 en 45; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65 en 67; 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punt 56)." (overweging B.59.6). Zoals het Grondwettelijk Hof verder in zijn arrest van dezelfde datum met nr. 123/2013 stelt, wordt beoogd *"het recht op gezinsleven van het kerngezin"* te waarborgen (overweging B.7.2.).

2.6. Overeenkomstig artikel 44 juncto artikel 52, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient het familielid dat zelf geen burger van de Unie is zijn familieband in beginsel te bewijzen aan de hand van *"officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie"*. Indien wordt vastgesteld dat dit bewijs niet kan worden geleverd, kan verweerder rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien ook dit niet mogelijk is, kan verweerder overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie bij wie het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en desgevallend voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

2.7. In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat een officieel document inzake de afstamming van de minderjarige referentiepersoon voorhanden is, met name de geboorteakte van het kind. Hieruit blijkt, zo stelt verweerder, dat verzoeker niet de vader is van het kind, wel een andere man. Verweerder stelt dan ook vast dat verzoeker niet de wettelijke vader is van het kind. Hij houdt er verder rekening mee dat verzoeker heeft geprobeerd om het kind te erkennen, maar wijst erop dat de familierechtbank heeft geoordeeld dat, in het belang van het minderjarig kind, de wettelijke vader die op de geboorteakte staat, blijft behouden. De familierechtbank is tot deze beslissing gekomen, ondanks het gegeven dat uit DNA-onderzoek is gebleken dat er tussen verzoeker en het kind een biologische band bestaat. Verweerder benadrukt dat het de wettelijke vader is die de ouderlijke macht uitoefent en de bewaring heeft over het kind. Verweerder komt tot de conclusie dat de afstamming of het vaderschap aan de hand van de voorgelegde documenten niet afdoende is bewezen. Hij wijst erop dat het enkel de wettelijke vader is die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verblijfsrecht kan ontlenen aan een Belgisch minderjarig kind. Nog merkt verweerder op dat het de wettelijke vader is die de voornaamste zorgdrager is van het kind en dat verzoeker enkel een zeer beperkt bezoekrecht heeft gekregen. Hij erkent dat de familierechtbank het in het belang van het kind heeft geacht om zijn biologische vader te leren kennen en stelt dat de bestreden beslissing hieraan geen afbreuk wil doen. Hij stelt enkel te kunnen vaststellen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is voor de niet-wettelijke vader, die ook niet de (voornaamste) zorgdrager is van het minderjarige kind.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat volgens de officiële geboorteakte van het kind hij niet de vader is van dit kind. De partner van de moeder van het kind blijkt integendeel de vader te zijn. Hij betwist evenmin dat de familierechtbank zijn vordering om alsnog als vader van het kind te worden erkend heeft afgewezen en heeft geoordeeld dat de persoon die reeds op de geboorteakte staat vermeld als de vader, de wettelijke vader blijft en het ouderlijk gezag alsook de bewaring over het kind heeft, ondanks het gegeven dat een DNA-test uitwees dat er tussen verzoeker en het kind wel een biologische band bestaat. De officiële documenten zoals deze beschikbaar zijn, wijzen er met andere woorden niet op dat verzoeker als ouder van het minderjarig kind is te beschouwen.

2.9. Nu officiële stukken inzake de afstamming en het vaderschap van de minderjarige referentiepersoon voorliggen, blijkt niet dat de cascade-regeling inzake het bewijs van de afstammingsband in casu speelt. Hiervan kan slechts sprake zijn in het geval dat de afstammingsband niet kan worden bewezen met officiële stukken, terwijl in casu officiële stukken voorliggen. Er blijkt in het voorliggende geval niet dat verzoeker dienstig kan verwijzen naar het DNA-onderzoek, terwijl dit in de procedure voor de familierechtbank er niet toe heeft geleid dat de geboorteakte van het kind werd aangepast of verzoeker als (wettelijke) vader van het kind werd erkend. Verweerder kon zich, wat betreft de afstammingsband van het Belgisch minderjarig kind, deugdelijk baseren op de vermeldingen van de Belgische geboorteakte.

2.10. Verzoeker betwist daarnaast ook niet dat de minderjarige referentiepersoon inwoont bij de wettelijke vader en deze laatste, samen met de moeder, de zorg draagt voor het kind en dat hij zelf

louter een zeer beperkt bezoekrecht heeft gekregen. Er is sprake van anderhalf uur één keer per maand.

2.11. In het licht van het wettelijk kader en gelet op de feitelijke omstandigheden van het voorliggende geval – met name dat verzoeker niet de wettelijke vader is van het kind en hij bovendien enkel een zeer beperkt bezoekrecht heeft gekregen zodat niet blijkt dat hij een concrete rol speelt in de zorg voor het kind die volledig wordt gedragen door de moeder en de (wettelijke) vader – kan niet worden vastgesteld dat verweerder met miskenning van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig dit wetsartikel. Er blijkt niet dat verweerder enige voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet. Hij heeft enkel een kennelijk redelijke invulling gegeven aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, door te oordelen dat verzoeker, die niet de wettelijke vader is van het kind en die niet concreet instaat voor de zorg voor het kind, niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker betoogt nog dat verweerder zich *“vergist [...] wanneer [hij] stelt dat de familierechtbank “enkel” een bezoeksregeling moet uitwerken*”. Hij stelt dat verweerder de door de rechtbank in het belang van het kind genomen maatregelen moet respecteren.

De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont nog niet aan dat verweerder door het nemen van deze beslissing de beslissing van de familierechtbank zou miskennen. Verweerder heeft uitdrukkelijk gesteld dat de genomen beslissing geen afbreuk wenst te doen aan het gegeven dat het, volgens de familierechtbank, in het belang is van het kind om zijn biologische vader te leren kennen. Hij stelt dat *“[n]iets [uitsluit] dat betrokkene op andere gronden het verblijfsrecht verwerft en vervolgens gebruik maakt van de bezoeksregeling die hem is toegestaan, zoals bepaald door de rechtbank. Of dat betrokkene, bij gebrek aan verblijfsrecht in België, een verzoek richt aan de rechtbank om een andere bezoeksregeling uit te werken. De rechtbank zal zeker rekening houden met de verblijfssituatie van betrokkene, indien dit een element is in zijn verzoek*”. Zoals verweerder evenwel correct aangeeft, is het zijn bevoegdheid om een aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen en na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig dit wetsartikel. Verzoeker weerlegt de motivering niet dat dit bewijs niet is geleverd. Zoals verweerder stelt, staat het verzoeker vrij om op basis van een andere wettelijke grond een verblijfsaanvraag in te dienen.

2.13. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de wet.

2.14. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Er moet worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoeker betoogt dat hij een gezin vormt met een minderjarig Belgisch kind. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 8 van het EVRM is geschonden in

het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu uit voorgaande bespreking blijkt dat hij geen beroep kan doen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, daar hij niet de wettelijke vader van het kind is, noch de daadwerkelijke zorg over het kind draagt. Bovendien dient er ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft.

Door louter te wijzen op het (hoger) belang van het kind om contact te houden met zijn biologische vader, toont verzoeker nog niet aan dat met de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. De thans bestreden beslissing staat immers geenszins enig verder persoonlijk contact tussen verzoeker en zijn biologisch kind in de weg. Verweerder heeft hierover ook uitdrukkelijk gemotiveerd en stelt dat het verzoeker vrij staat om op basis van een andere wettelijke grond verblijf aan te vragen. Verzoeker laat na om hier verder op in te gaan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. Verzoeker stelt in de hoofding van zijn middel dat hij ook de schending van het hoorrecht aanvoert. Hij laat echter na om deze schending verder te concretiseren. Een algemene verwijzing naar het hoorrecht uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van het geschonden geachte rechtsbeginsel die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in de artikelen 39/78 juncto 39/69, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.17. Het enig middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS